

"Mẹ đã sống đủ rồi, con còn trẻ nên con cần phải sống".

Tôi nghĩ, phần lớn các đứa trẻ được sinh ra có một lần, nhưng tôi, tôi đã được sinh ra đến hai lần với cùng một người mẹ".

Kho Báu Dưới Lòng Đất

Mẹ tôi là người thích lưu giữ mọi đồ vật cũng như niềm vui thú trông trọt thừa hưởng từ ông ngoại. Sau khi cưới nhau, bố mẹ mua nhà ở California và chuyển đến sống ở đó nhưng thói quen tiết kiệm vẫn còn. Bằng xén và cuốc, khu vườn cần cỗi dần dần xanh tốt với đầy đủ những cây lê, hạnh, ôi, hoa hồng, loa kèn...

Trong nhiều năm làm việc trong vườn, mẹ đã đào một số món đồ chơi hỏng bị ai đó bỏ đi. Chú lính nhựa cầm súng đã sút hỏng, các chàng cao bồi cưỡi ngựa bị gãy chân, những viên bi rạn nứt. Phần lớn những người sẽ ném những món đồ chơi hỏng này vào sọt rác nhưng mẹ lại xem chúng như báu vật. Khi anh em chúng tôi trêu mẹ về việc này, mẹ chỉ nhẹ nhàng lắc đầu và mỉm cười.

" Các con hãy nghĩ đến ngôi nhà cũng có lịch sử riêng của chúng. Phải có con trẻ của ai đó đã từng sống và trưởng thành ở đây " - Mẹ thương bảo như thế.

Những món đồ chơi tìm được trong vườn được mẹ lau sạch bùn đất rồi nhẹ nhàng cất vào trong một hộp đựng giấy đặt trên kệ phía trên máy giặt. Năm này sang năm khác, chúng chiếm không gian và bám đầy bụi nhưng mẹ không chịu đem bỏ đi. Mẹ biết rằng có một đứa trẻ đã từng xem những chú lính nhựa, chàng cao bồi, và các viên bi này như là báu vật. Và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng đủ tầm quan trọng để được lưu giữ.

Một ngày nọ, có một người lạ trạc tuổi trung tuần đến gõ cửa nhà chúng tôi. Ông tự giới thiệu về mình với chút bối rối:

" Tôi lớn khôn từ ngôi nhà này, tôi ra thị trấn vì tang cha và cảm thấy nhớ về quá khứ của mình. Bà có phiền nếu tôi dạo quanh ngôi nhà?" - Ông giải thích.

Mẹ thở dài biểu hiện sự thương cảm và nói:" Tôi tin rằng mình đang giữ một ít đồ vật thuộc về ông

". Nói xong mẹ ra phía sau nhà, mang chiếc hộp và đưa cho người khách lạ. Lấy làm khó hiểu, ông mở nắp rồi thở hắt vì kinh ngạc khi những món đồ chơi thuở bé của mình vẫn còn được giữ gìn cẩn thận. Ngập tràn cảm xúc ủa về từ ký ức, ông lấp bắp cảm ơn trong đôi mắt nhòe lệ.

Mẹ mỉm cười. Mẹ luôn hiểu rằng sớm hay muộn, những kho báu trong khu vườn sẽ lại được cần đến. Như những hạt giống ngủ quên, ký ức nằm trong món đồ chơi chỉ chờ đúng lúc để đâm chồi.

Những Chậu Hoa Phong Lữ

Là con thứ năm trong một gia đình có bảy đứa trẻ , tôi theo học cấp một cùng trường với các anh chị tôi . Mỗi năm , mẹ tôi lại dự cùng một lễ khai giảng , tham gia cuộc họp với cùng những giáo viên , điều khác biệt duy nhất là tên của những đứa con . Và các con của bà đều có dịp tham gia ngày hội hoa truyền thống hằng năm của trường , tổ chức vào đầu tháng năm , đúng dịp lễ Các bà mẹ.

Tôi được tham gia ngày hội hoa khi lên lớp ba . Tôi muốn dành cho mẹ một điều ngạc nhiên nhưng tôi không có xu nào cả . Tôi tìm đến chị lớn của tôi , cho chị biết dự tính của mình, chị cho tôi ít tiền, và tôi chạy ngay đến trường tìm chậu hoa đẹp nhất . Tôi bí mật mang về nhà , và với sự giúp sức của chị tôi , chúng tôi giấu chậu hoa trên cổng nhà hàng xóm . Tôi rất lo mẹ tôi sẽ khám phá ra món quà , nhưng chị tôi trấn an mẹ sẽ không biết đâu và sự thật đúng như thế ...

Khi ngày lễ đến , tôi hãnh diện tặng mẹ tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm . Tôi nhớ mãi đôi mắt ngời sáng niềm vui của mẹ khi nhận món quà ...

Năm tôi mười lăm tuổi , đến lượt em tôi vào lớp ba . Cũng vào đầu tháng năm , con bé đến thì thầm với tôi rằng nó muốn cho mẹ một sự ngạc nhiên . Giống như chị tôi đã làm với tôi , tôi cho con bé ít tiền . Em tôi háo hức chạy vụt đi . Từ trường trở về , con bé khoe với tôi chậu hoa phong lữ đỏ thắm bọc trong túi giấy , được giấu dưới áo . " Em đã tìm được chậu hoa đẹp nhất " , con bé thì thầm ...

Với niềm vui đang nắm giữ một điều bí mật , tôi giúp em tôi giấu chậu hoa trên cổng rào của nhà hàng xóm , khẽ trấn an em mẹ sẽ không phát hiện trước khi ngày lễ đến . Khi em tôi trao quà cho mẹ , tôi đang nép sau bờ rào chia sẻ sự hãnh diện của em với niềm vui của mẹ . Nhác trông thấy tôi , mẹ gửi cho tôi một nụ cười đầy ý nghĩa ... Tôi mỉm cười đáp lại , thầm hiểu rằng mẹ đã biết tất cả... Tôi tự hỏi làm thế nào mẹ có thể ngạc nhiên và thích thú trước cùng một món quà mà mẹ đã biết trước của sáu đứa con . Nhưng nhìn đôi mắt mẹ lấp lánh niềm vui khi nhận quà từ tay đứa em bé bỏng , tôi biết mẹ

đã không hề giả vờ...

Hóa Đơn

Peter là con trai của một chủ cửa hàng bách hoá nhỏ ở đầu phố. Cậu thường đến cửa hàng của mẹ chơi. Mỗi ngày cửa hàng đều có những tờ hoá đơn trả tiền hoặc thu tiền hàng cần thanh toán hoặc chuyển đến khách hàng. Peter thường được mẹ giao nhiệm vụ mang những tờ hoá đơn đó đến bưu điện để gửi đi. Dần dà việc này khiến cậu cảm thấy dường như mình cũng thành một nhà kinh doanh nhỏ. Một ngày kia Peter nghĩ: mình cũng viết một tờ hoá đơn gửi cho mẹ, trong đó viết rõ những khoản mẹ phải trả cho mình về những gì mình đã giúp mẹ mỗi ngày. Sáng hôm sau mẹ cậu nhận được một tờ hoá đơn trong đó ghi rõ:

" Mẹ cần thanh toán cho con trai Peter những khoản sau:

- Vận chuyển đồ dùng về nhà: 2 đồng,
- Đem hoá đơn đến gửi ở bưu điện: 1 đồng,
- Giúp người lớn dọn dẹp vườn hoa: 2 đồng,
- Cả tuần lễ con đều ngoan ngoãn và vâng lời: 1 đồng,

Tổng cộng : 6 đồng ".

Mẹ Peter xem hoá đơn và không nói gì cả. Đến bữa tối Peter phát hiện dưới khay ăn của mình 6 đồng tiền công, cậu rất vui và định bỏ tiền vào túi thì thấy 1 tờ hoá đơn thu tiền khác kèm theo mà người nhận lại là tên cậu. Peter rất ngạc nhiên.

" Peter cần thanh toán cho mẹ những khoản sau:

- Sống 10 năm hạnh phúc trong ngôi nhà của mẹ: 0 đồng,

- Các khoản chi phí cho việc sinh hoạt, ăn uống, học hành trong 10 năm: 0 đồng,
- Khoản tiền mẹ chăm sóc Peter mỗi khi con ốm đau: 0 đồng,
- Trong 10 năm Peter luôn có 1 người mẹ yêu thương và chăm sóc con: 0 đồng,

Tổng cộng: 0 đồng ".

Peter đọc đi đọc lại tờ hoá đơn, cậu đỏ bừng mặt vì hối hận, lát sau cậu đến bên mẹ và rúc vào lòng mẹ, nhẹ nhẹ bỏ 6 đồng tiền vào túi mẹ.

Thư Gửi Con Gái

"...Con ơi,dù con sợ tình yêu nhưng tình yêu cứ đến.Nếu đây là niềm vui thì con cứ nâng niu như người mẹ ôm ấp đứa con thơ. Nếu đây là vết thương lòng cũng có thể tâm hồn con vương vấn.Con đừng bao giờ tự hỏi con rằng người con đang yêu có xứng đáng với con không?. Cái thứ tình yêu mà mặc cả như món hàng ngoài chợ thì cái đó không còn là tình yêu nữa. Khi con yêu con đừng đắn đo tính toán.

Nếu người yêu con là người nghèo khổ thì con sẽ cùng người ấy lao động xây đắp tô thắm cho tình yêu.

Nếu người yêu con già hơn con thì con sẽ làm cho người ấy trẻ lại với con.

Nếu người yêu của con bị cụt chân thì con sẽ là cái nạng vững chắc của họ.

Tình yêu đẹp nhất sẽ đến với con nếu như con làm đúng theo lời cha dạy. Con phải luôn cảnh giác xem thử người đó yêu con vì cái gì?

Nếu người đó yêu con vì sắc đẹp thì con nên nhớ rằng:Sắc đẹp của con rồi sẽ tàn.

Nếu người đó yêu con vì con có chức cao thì con hãy khẳng định rằng: Người đó không yêu con. Con hãy tự bảo họ rằng: "Địa vị không bao giờ đem lại hạnh phúc cho con người, chỉ có tự túc chân

chính mới thoả mãn lòng người chân chính."Con phải độ lượng và giàu lòng tha thứ nếu như họ hối hận thật sự.

Con hãy chung thủy với người yêu xây dựng cuộc đời riêng. Nếu con làm mất hai chữ quý báu đó thì con sẽ hủ thẹn và không được quyền tự hào với chính con, với xã hội. Nếu con để cho một người nào khác chồng con đặt cái hôn ranh mãnh bắn thủ lên môi con thì trước khi hôn họ sẽ khinh con và nhất là sau khi hôn họ sẽ càng khinh con hơn.

Ai sẽ vì con mà chăm sóc đời con. vui khi có tin mừng, buồn khi con gặp sự không may. Đó chính là chồng của con.

Mẹ Yêu Con

Bé đưa con trai vừa mới chào đời lên, bà mẹ nhẹ nhàng đưa đôi tay và hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Đứa bé càng lúc càng lớn lên. Khi được hai tuổi, nó chạy chập chững bước thấp bước cao nô đùa quanh nhà, lôi sách vở trên kệ xuống để nghịch phá. Nó bày đủ thứ đồ chơi ra sàn nhà. Nó tè trong quần. Nó ị trên giường. Nó khóc. Nó la. Và bà mẹ đôi lúc phải thốt lên: "Cái thằng này, con làm mẹ điên mất!".

Nhưng đêm đến, khi nó ngủ thật say, bà mẹ đến bên chiếc nôi trêu mến nhìn nó và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Đứa bé tiếp tục lớn lên thành một thằng nhóc chín tuổi. Nó không hề thích ăn uống đúng giờ. Nó không bao giờ muốn tắm rửa. Khi bà ngoại đến thăm, nhiều lúc nó lại buông giọng gắt gỏng với bà. Và

bà mẹ đôi lúc muốn đưa nó đi đâu cho khuất mắt.

Nhưng đêm đến, khi nó ngủ thật say, bà mẹ rón rén đến bên giường, kéo tấm chăn đắp lên người nó và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Ngày qua ngày, thằng bé đến tuổi dậy thì. Nó dẫn về nhà những thằng bạn kì quặc. Nó ăn mặc những bộ đồ kì quặc. Nó nhún nhảy một cách kì quặc theo những bản nhạc cũng rất kì quặc. Và bà mẹ đôi lúc có cảm giác như thể đang ở trong sở thú.

Nhưng đêm đến, chờ nó ngủ thật say, bà mẹ nhẹ nhàng mở cửa phòng riêng của nó, bước đến hôn lên trán nó và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Thằng bé kì quặc tiếp tục lớn lên thành một thanh niên trưởng thành. Nó rời nhà lên thành phố để làm việc và sống trong một căn phòng trọ. Thỉnh thoảng bà mẹ đón xe lện thăm nó. Những lần như thế, bố phải ngồi trước cửa phòng trọ và chờ đến tận khuya thì thấy nó say khướt trở về. Bà dìu nó vào phòng, lau mặt cho nó rồi đỡ nó lên giường. Sau đó, bố lắc đầu ngao ngán nhìn nó. Nhưng khi nó ngủ say, được buồn, bà khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Và rồi đứa con lập gia đình và hoá hoàn lấm mới về thăm bà. Nó còn phải bươn chải để chăm lo cho mái ấm riêng của nó. Thời gian trôi qua và lạnh lùng khắc những nếp nhăn lặn khuôn mặt già nua ngày càng hốc hác của bà mẹ. Một hôm, thấy yếu trong người, bà gọi điện bảo đứa con về thăm. Nó lái xe về thăm bà và ngủ lại nhà một đêm. Tối đó, bà nằm trong giường và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

...

Nhưng con ho khan khiến bà không hát được trọn bài hát thuở nào. Đêm đó, bà lặng lẽ qua đời.

Sau đám tang, đợi tới đêm, khi đứa con của mình ngủ thật say, người đàn ông vừa mất mẹ bước đến hôn lên trán nó và khẽ hát:

Thương con mẹ thương con

Yêu con mẹ yêu con

Yêu suốt một cuộc đời

Đến ngày con lớn khôn...

Hát xong, hẩn lặng lẽ khóc một mình.

Để Đọc Khi Con Một Mình

Khi tôi 13 tuổi, gia đình dọn đến California. Tôi bước vào tuổi thanh niên trong tinh thần "nổi loạn". Tôi luôn nóng nảy và muốn phản kháng với bất cứ điều nhỏ nhặt nào mà cha mẹ tôi bảo ban. Như những đứa trẻ mới lớn khác, tôi vùng vẫy để thoát khỏi bất kỳ điều gì mà tôi không bằng lòng về thế giới với ý nghĩ mình là đứa trẻ "biết hết mọi chuyện, không cần ai bảo ban". Tôi từ chối tất cả những hành động yêu thương. Thật sự tôi phát cáu khi ai đề cập đến tình thương.

Một tối, sau một ngày đặc biệt chán nản, tôi vui mình trong phòng riêng, đóng kín cửa và nằm lăn ra giường. Khi vui đầu trên gối, tôi phát hiện dưới gối có một phong thư. Tôi lấy ra, trên thư ghi rõ "để đọc khi con một mình".

Vì lúc đó chỉ có một mình, không ai có thể biết tôi có đọc hay không nên tôi mở thư ra. Thư viết: "Con ơi, mẹ biết cuộc sống thật khó khăn, mẹ biết con đã thất vọng, chán chường và mẹ biết không phải chúng ta lúc nào cũng làm điều đúng. Mẹ biết rằng mẹ yêu thương con biết bao và dù con làm gì, nói gì cũng không thay đổi được tình thương mẹ dành cho con. Mẹ luôn bên con khi con cần chia sẻ và nếu con không cần cũng ổn thôi. Chỉ cần biết rằng dù con đi đâu, là gì trong đời mình, mẹ luôn yêu con và

tự hào con là con trai của mẹ. Mẹ luôn bên cạnh con và yêu con, điều đó không bao giờ thay đổi. Mẹ của con."

Đó là lá thư đầu tiên trong một chuỗi thư "để đọc khi con một mình". Tôi chẳng đá động với ai về chúng mãi đến khi trưởng thành.

Bây giờ tôi đã đi khắp nơi trên thế giới để giúp đỡ mọi người. Một lần khi diễn thuyết ở Sarasota, Florida, cuối ngày học, một quý bà đã tìm đến tôi và tâm sự về những khó khăn của hai mẹ con cảm thông được với nhau. Chúng tôi cùng đi dạo dọc bờ biển và tôi kể cho bà nghe về tình thương bất tử của mẹ tôi, về những lá thư "để đọc khi con một mình" của mẹ. Vài tuần sau đó, tôi nhận được một bưu thiếp bảo rằng bà đã viết lá thư đầu tiên cho con trai bà và để dưới gối.

Tối đó, khi đi ngủ, tôi đặt tay dưới gối và bồi hồi nhớ lại cái cảm giác thanh thản, khuây khỏa mỗi lần tôi nhận được thư của mẹ dưới gối.

Giữa những năm tháng hỗn loạn của tuổi niên thiếu, những lá thư của mẹ là điểm tựa vững chắc để tôi luôn tin rằng tôi được yêu thương dù bất cứ điều gì xảy ra. Trước khi ngủ, tôi luôn cảm ơn cuộc đời đã ban tặng cho tôi một người mẹ tuyệt vời, biết được tôi, cậu con trai "nổi loạn" bé nhỏ của bà, cần gì.

Ngày nay, khi cuộc đời gặp phong ba bão táp, tôi biết chắc ngay dưới gối nằm của mình là một điểm tựa vững chắc của tình thương của mẹ - kiên định, vĩnh cửu, không điều kiện - sẽ lèo lái cuộc đời tôi.

Mẹ Kế

Tôi thường nghĩ rằng “cha mẹ kế” là từ dùng để chỉ những người đàn ông và đàn bà lấy nhau khi đã có con cái riêng, lý do đơn giản là chúng ta cần phải gọi họ bằng một cái tên gì đó. Chắc chắn từ “kế” rất quan trọng nhưng người ta thường không nghĩ thế, với họ “cha mẹ” mới có ý nghĩa thực sự. Đó là những gì tôi cảm thấy khi trở thành mẹ kế của bốn đứa con chồng tôi.

Chúng tôi kết hôn đã sáu năm, khi các con anh vẫn còn nhỏ và bây giờ đang ở tuổi vị thành niên. Dù sống chủ yếu với mẹ ruột, chúng vẫn có nhiều thời gian sống cùng chúng tôi. Nhiều năm qua, chúng tôi đã học cách thích nghi với nếp sống mới của gia đình và đối xử tử tế với nhau. Chúng tôi đi nghỉ cùng

nhau, dùng những bữa cơm gia đình, cùng làm bài tập, chơi bóng chày và xem phim bên nhau. Tuy nhiên tôi cứ cảm thấy mình giống như kẻ ngoài cuộc, tệ hơn là một kẻ xâm phạm gia đình riêng của người khác. Có một lần ranh ngăn cách rõ ràng mà tôi không thể nào vượt qua được. Tôi không có riêng cho mình một đứa con nào, những kinh nghiệm làm mẹ của tôi chỉ giới hạn trong bốn đứa con của chồng và tôi thường tội nghiệp mình không bao giờ có được sợi dây liên kết thiêng liêng giữa mẹ và con.

Khi đám trẻ phải dời đến một thành phố khác cách năm giờ xe chạy, chồng tôi rất buồn và nhớ chúng. Nhờ có internet chúng tôi có thể gửi thư cho nhau, kể cả trò chuyện với nhau mỗi khi chúng tôi cùng vào mạng. Mĩa mai thay, những dụng cụ liên lạc hiện đại này cũng là những dụng cụ làm người ta dễ xa nhau hơn. Chúng tôi cần biết bao sự tiếp xúc trực tiếp giữa người và người không qua máy móc. Những khi bức thư trên màn hình chỉ đề “Ba” tôi thấy như bị bỏ quên, không ai nhớ đến mình. Còn khi tên tôi cùng xuất hiện với anh ấy, niềm vui không thể diễn tả được, tôi cảm thấy mình cũng là một thành viên trong gia đình họ. Tuy vậy cũng còn khoảng cách nào đó cần phải vượt qua, ngay cả trên đường dây điện thoại.

Một buổi tối cũng khá khuya, chồng tôi ngủ gà gật trước tivi, còn tôi đang kiểm tra mình có thư hay không, máy tính báo tôi có một tin nhắn. Đó là của Margo, con gái kế lớn nhất của tôi. Con bé cũng thức khuya, cũng đang ngồi trước máy tính ở một nơi cách năm giờ xe chạy. Giống như đã làm nhiều lần trước đây, chúng tôi trò chuyện qua lại, chia sẻ cho nhau những tin tức mới nhất. Khi chúng tôi tán gẫu như thế này, con bé không cần biết tôi hay là ba của nó ngồi phía bên kia bàn phím - nếu như nó không hỏi. Tối nay con bé cũng không hỏi và tôi cũng không cần nêu đích danh mình. Sau khi nghe xong kết quả thi đấu bóng chày, chi tiết về buổi khiêu vũ sắp tới ở trường, bài tập lịch sử phải nộp, tôi nói đã khuya rồi và nên đi ngủ. Margo trả lời: “Vâng ạ, lần sau chúng ta sẽ nói tiếp! Thương nhiều”.

Khi đọc dòng chữ này, cảm giác buồn bã xâm chiếm khắp người tôi. Hẳn là con bé nghĩ này giờ mình viết cho ba. Con bé và tôi chưa bao giờ dùng những từ thương yêu, đầy tình cảm như thế. Cảm thấy tội lỗi vì đã không làm sáng tỏ, nhưng cũng không muốn làm con bé xấu hổ, tôi gửi lại đơn giản: “Thương con! Chúc con ngủ ngon!”.

Tôi lại nghĩ về gia đình họ, về không gian riêng tư mà tôi là một kẻ xâm phạm. Một nỗi đau trống rỗng nhói lên trong tim tôi. Sau đó, ngay khi những ngón tay tôi chạm vào nút bấm, ngay khi màn hình chuẩn bị chuyển sang màu đen, tin nhắn cuối cùng của Margo xuất hiện: “Chúc ba ngủ ngon dùm con”. Nước

mắt ràn rụa, tôi với tay tắt máy tính.

Hai Người Mẹ

Tôi ngồi trên cái ghế ọp ẹp dành cho thính giả với máy quay video trên vai và nước mắt trào lên trong mắt tôi. Đứa con gái mới sáu tuổi của tôi đang đứng trên sân sân khấu, bình tĩnh, hoàn toàn tự chủ, và đang hát với tất cả tấm lòng. Tôi bồn chồn và vô cùng xúc động. Tôi đang cố không bật khóc.

"Hãy nghe, bạn có nghe âm thanh, những trái tim đang đập ở xung quanh bạn?"

Con bé hát.

Khuôn mặt bé nhỏ tròn trịa của nó quay về phía ánh sáng, một khuôn mặt nhỏ thân thương và quen thuộc và thật không giống với những nét mảnh mai của tôi. Đôi mắt của con bé - đôi mắt thật khác so với đôi mắt của tôi - nhìn về phía khán giả với sự tin tưởng tuyệt đối. Nó biết là nó được yêu mến.

"Trong thung lũng hay ngoài đồng bằng, mọi nơi quanh ta, nhịp đập trái tim đều như nhau."

Khuôn mặt của mẹ để con bé nhìn vào tôi từ trên sân sân khấu. Đôi mắt của một người đàn bà trẻ đã một lần nhìn thẳng vào tôi nay đang nhìn xuống khán giả. Những đường nét mà con bé đã thừa hưởng từ mẹ để của mình - đôi mắt hơi xếch về phía đuôi, và đôi má hồng hào bụ bẫm mà tôi muốn hôn không dừng.

"Đen hay trắng, đỏ hay nâu, đó là trái tim của một gia đình của một con người... ồ đã ra đi, đã ra đi," con bé kết thúc.

Khán giả như vỡ bùng lên. Tôi cũng vậy luôn. Tiếng hoan hô như sấm động trong căn phòng. Tất cả chúng tôi đều đứng lên để cho con bé biết rằng chúng tôi yêu nó đến từng nào. Con bé mỉm cười; nó đã biết. Và bây giờ thì tôi bật khóc. Tôi cảm thấy hạnh phúc và may mắn biết bao được làm mẹ của con bé. Nó đã cho tôi biết bao niềm vui đến mức trái tim tôi đau nhói.

Trái tim của một gia đình của một con người... trái tim của lòng dũng cảm đã chỉ đường cho chúng ta đi khi chúng ta lạc lối... trái tim đã đưa những con người xa lạ lại gần nhau với mục đích đơn giản: đây là trái tim của mẹ con bé đã chỉ cho tôi. Từ nơi sâu thẳm nhất của lòng mình, con bé đã nghe được

mẹ của mình. Đó là trái tim của lòng dũng cảm xuất phát từ tình yêu vô điều kiện. Cô ta là một người đàn bà đã có thể đưa cho đứa con của mình một điều mà không ai khác có thể làm được: có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trái tim con bé đập thật gần tôi khi tôi ôm hôn nó và nói với nó rằng nó đã biểu diễn thật tuyệt vời. Nó ngo nguậy trong vòng tay tôi và nhìn lên tôi. "Sao mẹ lại khóc hả mẹ?"

Tôi trả lời nó, "Vì mẹ hạnh phúc vì con và những gì con đã làm, tự một mình con!" Tôi có thể thấy được chính mình vươn ra và ôm lấy con bé không chỉ với vòng tay của mình. Tôi ôm con bé với tất cả tình yêu không chỉ cho riêng tôi, mà cho cả người đàn bà đẹp và dũng cảm đã quyết định sinh nó ra đời, rồi quyết định trao nó cho tôi. Tôi đã mang tình yêu của cả hai người... người mẹ đã sinh ra nó với tình yêu để san sẻ, và người đàn bà với vòng tay tràn đầy tình yêu... cho nhịp đập trái tim của cả hai chúng tôi.

Bobsy

Người mẹ trẻ nhìn xuống đứa con đang bị bệnh bạch cầu đến giai đoạn chót. Mặc dù trái tim người mẹ tràn ngập đau khổ, cô vẫn có sự quả quyết mạnh mẽ. Như mọi cha mẹ khác, cô rất muốn con mình lớn lên và đạt được mọi ước mơ của mình. Bây giờ thì chuyện đó không thể có được nữa. Bệnh bạch cầu không cho phép con cô thực hiện ước mơ của mình. Nhưng cô vẫn muốn tạo ra cho con một điều kỳ diệu.

Cô nắm lấy tay con và hỏi "Bobsy, con có bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ trở thành gì khi lớn lên không? Con có mơ ước về điều mà con sẽ làm trong cuộc đời mình?"

"Mẹ à, con vẫn ước mơ sẽ trở thành lính cứu hỏa khi con lớn lên."

Người mẹ mỉm cười "Hãy chờ xem chúng ta có thể làm cho ước mơ đó trở thành sự thật hay không." Trong ngày hôm đó, cô đi đến đội cứu hỏa khu vực của Phoenix, Arizona. Ở đó cô gặp Lính cứu hỏa Bob, người có trái tim lớn hơn cả thành phố Phoenix. Cô giải thích ước mơ của con mình và xin cho con cô được đi một vòng trên xe cứu hỏa.

Người lính cứu hỏa Bob nói "Xem này, chúng tôi có thể làm hơn thế nữa. Nếu cô có thể chuẩn bị cho

con vào 7 giờ sáng thứ Tư, chúng tôi sẽ cho cậu bé trở thành lính cứu hỏa danh dự của cả ngày. Cậu bé có thể tới trạm cứu hỏa, ăn cùng chúng tôi, chạy cùng chúng tôi tới tất cả các vụ cứu hỏa trong ngày. Và nếu cô cho chúng tôi kích cỡ của con cô, chúng tôi sẽ làm cho cậu bé một bộ đồng phục lính cứu hỏa dành riêng cho cậu, với một cái mũ cứu hỏa - không phải là đồ chơi - với phù hiệu lính cứu hỏa Phoenix trên đó, một bộ áo nhựa màu vàng như của chúng tôi và ủng cao su. Tất cả đều được làm tại Phoenix nên chúng ta sẽ có rất nhanh thôi."

Ba ngày sau người lính cứu hỏa Bob đến đón Bobsy, mặc cho cậu bộ đồng phục của lính cứu hỏa và đưa cậu từ giường bệnh đến chiếc xe cứu hỏa đang chờ. Bobsy ngồi ở ghế sau và giúp lái chiếc xe về đến trạm. Cậu bé cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Hôm đó có ba cú điện thoại gọi cứu hỏa và Bobsy tham dự cả ba cuộc xuất quân. Cậu đi trên một chiếc xe cứu hỏa khác, một chiếc xe y tế, và cả trên chiếc xe của Chỉ huy lính cứu hỏa. Cậu còn được đài truyền hình địa phương quay phim.

Với giấc mơ trở thành sự thật, với tất cả tình yêu và sự quan tâm săn sóc mà mọi người dành cho, Bobsy vô cùng xúc động và hạnh phúc đến mức mà cậu đã sống thêm được ba tháng – một thời gian dài hơn mức tất cả các bác sĩ tiên đoán.

Một đêm nọ, tất cả các dấu hiệu sự sống của cậu bé tụt xuống một cách đột ngột. Người y tá trưởng nhớ đến ngày mà Bobsy sống như một lính cứu hỏa, cô gọi cho chỉ huy lính cứu hỏa và hỏi có thể gửi một người lính cứu hỏa trong đồng phục đến với cậu trong lúc này hay không. Người chỉ huy trả lời, "Chúng tôi sẽ có mặt ở đó trong vòng 5 phút nữa. Cô có thể giúp chúng tôi một việc được không? Khi cô nghe tiếng và ánh chớp phát ra từ xe cứu hỏa chạy đến thì xin cô hãy thông báo qua radio cho toàn bệnh viện nghe rằng đó không phải là có báo động cháy. Đó chỉ là đội cứu hỏa đến để chia tay với một trong những thành viên tuyệt vời nhất của mình. Và xin cô hãy mở cửa sổ của phòng cậu bé. Xin cảm ơn."

Khoảng 5 phút sau, chiếc xe cứu hỏa với cả móc và thang chạy đến bệnh viện. dựng cái thang lên cho đến cửa sổ phòng Bobsy ở lầu 3, 14 lính cứu hỏa nam và 2 lính cứu hỏa nữ trèo qua thang vào phòng của Bobsy. Được mẹ cậu bé cho phép, họ ôm cậu và nói với cậu bé rằng họ rất yêu cậu.

Với hơi thở cuối cùng trong cuộc đời mình, Bobsy nhìn lên người chỉ huy và nói:

"Thưa chỉ huy, vậy cháu là lính cứu hỏa thật sự phải không?"

"Phải, cháu là lính cứu hỏa thật sự." người chỉ huy nói.

Với những lời nói đó, Bobsy mỉm cười và nhắm mắt lại mãi mãi.

Sức Mạnh Của Người Mẹ

Ngày xưa có hai bộ lạc xung khắc với nhau cùng sống trên dãy Andes, một bộ lạc sống ở ngọn núi thấp còn bộ lạc kia sống trên ngọn núi cao . Một ngày nọ, bộ lạc ở trên núi cao xuống xâm lược bộ lạc ở ngọn núi thấp và họ đã bắt cóc một đứa bé đem về lãnh địa của mình . Những cư dân của bộ lạc ở vùng núi thấp không biết làm thế nào để leo lên núi cao . Họ cũng không biết đường đi nào mà người trên núi cao thường dùng, không biết làm thế nào để lòng ra được những người của bộ lạc vùng núi cao trong địa hình đồi dốc như thế .

Họ đã cố gắng dùng hết cách này đến cách khác để leo lên núi cũng như cố gắng tìm đường lên núi để tìm đem đứa bé trở về ... Sau vài ngày nỗ lực tìm kiếm, họ chỉ lên được vài trăm mét . Cảm thấy vô vọng và không thể lo liệu được, những người trong bộ lạc dưới núi thấp xem như vô phương tìm kiếm, và họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc để trở về làng .

Đúng lúc ấy, họ nhìn thấy mẹ của đứa bé đang đi về phía họ . Họ nhận ra cô đangịu đứa bé trên lưng đi xuống từ một ngọn núi mà bọn họ đã không tìm ra được để leo lên .

Một người đàn ông không khỏi ngạc nhiên: "Nhờ đâu mà cô có thể làm được như thế khi ngay cả chúng tôi - những người đàn ông tài ba và mạnh mẽ nhất làng - cũng không thể làm được ?".

Cô từ tốn đáp: "Bởi vì nó là con của tôi!".

Mảnh Đĩa Vỡ

Một ngày khi tôi khoảng chín tuổi, mẹ có chuyện phải vào thị trấn và giao tôi cho anh chị trông nom. Khi mẹ vừa đi, tôi chạy vào phòng ngủ của mẹ và mở tủ trang điểm. Trong ngăn trên cùng, dưới lớp vải mềm thơm, tôi thấy hộp nữ trang. Tôi thích thú như vừa khám phá một kho tàng: cái nhẫn hồng

ngọc của cô tặng cho mẹ, đôi hoa tai ngọc trai một thời thuộc về bà, dải lụa của chiếc áo mẹ mặc vào ngày cưới...

Tôi thích thú nghịch ngợm bằng cách mang thử tất cả thứ ấy vào, tưởng tượng vô số hình ảnh thú vị đầy màu sắc về những gì mà một phụ nữ xinh đẹp phải có...Bỗng nhiên tôi phát hiện một cái hộp nhỏ màu đỏ. Mở ra, tôi hết sức kinh ngạc khi nhận thấy bên trong chỉ có mỗi một mảnh sứ trắng hẵn đã vỡ ra từ một cái đĩa. Tại sao mẹ tôi lại cất giữ một vật như thế này nhỉ? Lấp lánh dưới ánh sáng, mảnh đĩa vỡ chẳng nói lên được câu trả lời.

Vài tháng sau, khi tôi đang chuẩn bị bàn ăn, cô láng giềng Marge đến chơi. Liếc qua chiếc bàn, cô Marge nói: "Ồ, hẳn gia đình đang chuẩn bị tiếp khách. Thôi, để tôi vào lúc khác vậy". "Không, cứ tự nhiên. Chúng tôi chẳng đón ai cả" - mẹ trả lời. Marge hỏi: "Nhưng trên bàn toàn đĩa đẹp... Tôi chẳng bao giờ dám cho bọn trẻ đụng đến những thứ như thế".

Mẹ cười: "Tối nay, gia đình tôi được thưởng thức món thích nhất. Nếu dọn bàn thật đặc biệt để đãi khách thì sao không dọn thật đặc biệt cho chính gia đình mình?". "Nhưng những cái đĩa đẹp thế kia...". "Ồ, vài cái đĩa vỡ là cái giá không đáng kể phải trả để đổi lại niềm vui cho gia đình.

Mỗi mảnh vỡ đều chứa một câu chuyện kỷ niệm..."Đi đến tủ chén, mẹ tôi lấy ra một cái đĩa cũ, kể: "Cái này vỡ vào ngày chúng tôi mang Mark từ nhà bảo sanh về. Hôm đó là một buổi chiều thật lạnh lẽo. Khi ấy, Judy chỉ mới sáu tuổi nhưng cứ nằng nặc đòi giúp tôi việc bếp núc. Nó làm vỡ cái đĩa này khi khệ nệ mang đến bồn rửa"...

Mẹ kể tiếp: "Thoạt đầu, tôi bực mình ghê lắm nhưng rồi tự nhủ mình không thể vì chuyện cái đĩa vỡ lại làm mất đi không khí hạnh phúc khi vừa đón thằng bé mới sinh về. Hơn nữa, sau đó tất cả chúng tôi cùng ngồi hàn keo cho chiếc đĩa vỡ đó. Hóa ra, không khí càng vui hơn".Mẹ lại đến tủ chén, lấy ra một cái đĩa nữa "Chị có thấy cạnh đĩa bị mẻ không? - Mẹ hỏi cô Marge

- Chuyện xảy ra khi tôi 17". Giọng mẹ trở nên nhẹ hẫng: "Một ngày mùa thu, các anh tôi cần người giúp dọn đồng cỏ khô. Vì thế, một thanh niên được thuê. Anh ta trông mảnh dẻ nhưng đôi tay rất khỏe và khá đẹp trai với mái tóc vàng. Mấy ông anh tôi bỗng thích anh ta và mời đến dự buổi ăn tối. Khi ông anh kế xếp anh ấy ngồi sát tôi, mặt tôi đỏ ửng vì mắc cỡ...

Trong bữa ăn, anh ấy đưa tôi cái đĩa nhờ lấy hộ thức ăn nhưng lúc đó tim tôi đập mạnh và tôi run đến nỗi làm cái đĩa va vào một cái khác khiến cạnh bị mẻ... Khi ra về, anh ấy nắm tay tôi, đặt mảnh đĩa vỡ

vào, không nói gì hết nhưng nở nụ cười. Chỉ cười... Một năm sau, tôi lập gia đình với anh ấy. Mãi cho đến nay, cứ khi nào nhìn cái đĩa này tôi lại thích thú nhớ đến chuyện xưa . . . " .

Tôi không thể nào quên được mảnh đĩa vỡ trong tủ trang điểm của mẹ. Đợi dịp thích hợp, tôi chạy ngay vào phòng mẹ, lấy mảnh vỡ đó xem cẩn thận, rồi lao xuống nhà bếp bắc ghế lấy cái đĩa mẻ ra. Đúng như tôi nghĩ, mảnh vỡ hoàn toàn khớp với chỗ mẻ trên đĩa. Đó chính là mảnh đĩa vỡ mà bố tôi đã đưa cho mẹ vào ngày đầu tiên hai người gặp nhau. Và bây giờ, câu chuyện tình bắt đầu từ mảnh vỡ đó đã trôi qua đến năm thứ 54, trong hạnh phúc...

Mới đây, một cô chị của tôi đã ngỏ lời xin mẹ chiếc nhẫn hồng ngọc; một cô chị khác lại đòi đôi hoa tai của bà. Còn tôi, tôi chỉ thích kỉ vật quý nhất đời mẹ mà bà đã trân trọng giữ mãi suốt mấy chục năm qua: mảnh đĩa vỡ nhỏ xíu.

Trái Tim Của Mẹ

Ngày xưa, có một cậu bé ở với mẹ trong một túp lều ven rừng. Ngày ngày cậu đi vào rừng hái củi bán để nuôi mẹ. Mẹ cậu ở nhà nấu cơm, vá áo, chăm sóc những luống rau. Hai mẹ con sống nghèo nàn hẩm hút, nhưng không kém về đầm ấm, bởi vì tình thương của mẹ vốn đã là điều kiện cần và đủ cho một con người.

Nhưng cậu bé lớn dần và bắt đầu đi xa hơn trong những buổi kiếm củi. Hồn cậu cũng bay xa hơn trong những mộng ước, mong chờ. Cho đến một chiều nọ, trên đường hái củi cậu bắt gặp một bóng hồng thiếu nữ bên suối biếc. Kể từ hôm ấy, bát cơm nguội trên tay mẹ âu yếm đưa cho cậu ăn đỡ đói lòng mỗi khi trở về, không còn hương vị nữa. Cậu bắt đầu tiếc nhớ băng khuâng, người trở nên thờ thẩn, mất hồn. Bà mẹ lo lắng hỏi han, cậu gắt gỏng với mẹ. Tình yêu hay đúng hơn, sự mê gái, đã làm cậu lú lẫn mê muội rồi. Mẹ càng chăm sóc ân cần, cậu càng khó chịu, muốn bỏ nhà ra đi... theo bóng hồng bên suối biếc.

Ồi, phải chăng nàng là tiên nữ giáng trần? Cậu cảm như chưa bao giờ thấy một người con gái đẹp đến thế. Mỗi dáng vẻ, động tác của nàng đều làm cho cậu mê mẩn tâm thần:

Trúc xinh trúc mọc bờ ao

Em xinh, em đứng chỗ nào cũng xinh.

Huống chi nàng lại đứng bên bờ suối phận chiếu ánh trời chiều long lanh với muôn màu sắc: màu xanh của mây, màu vàng, đỏ, tím của hoa rừng, màu lục biếc của cây lá ...Giữa thiên nhiên kỳ tuyệt ấy, nàng nổi bật như một đóa hoa vương giả khoe tươi.

"Thầm yêu trộm nhớ bấy lâu đã chôn"... Thanh niên đánh bạo đến gần người đẹp.

Thiếu nữ vừa trông thấy cậu đã khóc òa:

- Chàng ôi! Thiếp không còn sống được bao lâu nữa nếu

Giọng oanh vàng nức nghẹn. Thanh niên hỏi dồn:

- Tại sao, tại sao, nàng hỡi! Tôi sẽ làm bất cứ gì để đem lại sự sống cho nàng, dù có phải mất mạng.

Thiếu nữ mở lớn đôi mắt bồ câu xinh:

- Thật không, ô xin chàng hãy cứu thiếp! Thiếp đau bệnh nan y, thầy thuốc bảo chỉ có nuốt vào mình trái tim nóng hổi của một người mới tắt thở, họa may hết bệnh. Nếu chàng cứu thiếp, thiếp xin hứa sẽ trọn đời sửa túi nâng khăn.

- Xin nàng hãy đứng chờ.

Thanh niên chạy như bay một mạch về túp lều. Bà mẹ tựa cửa trông con, trong chỗ tranh sáng tranh tối, cậu va cái cốc vào đầu mẹ. Tiến thể, cậu rút ngay con dao ở vách lều, thọc vào ngực bà, moi ra trái tim còn nóng hổi. Cậu bung trái tim mẹ hời hả chạy ngược trở lại bờ suối.

Mặt trời đã lặn khuất sau đồi. Bóng lá cây đen dày che rợp lối đi. Ba bốn lần cậu suýt vấp ngã vì vôi vàng hấp tấp. Bỗng nghe một tiếng nói hiền từ đâu đây vọng lại:

- Con ơi, chạy chậm bước lại kéo té, con ạ!

Cậu giật mình đứng lại ngơ ngác nhìn quanh. Nhưng cậu chợt hiểu. Thì ra tiếng nói kia vang lên từ

trong hai lòng tay cậu, từ TRÁI TIM CỦA MẸ!

Mẹ Lạnh Lắm Phải Không?

Vào một đêm Giánh sinh, một thiếu phụ mang thai lần bước đến nhà một người bạn nhờ giúp đỡ. Con đường ngắn dẫn đến nhà người bạn có một nương sâu với cây cầu bắc ngang. Người thiếu phụ trẻ bỗng trượt chân chúi về phía trước, cơn đau đẻ quặn lên trong chị. Chị hiểu rằng mình không thể đi xa hơn được nữa. Chị bò người phía bên dưới cầu.

Đơn độc giữa những chân cầu, chị đã sinh ra một bé trai. Không có gì ngoài những chiếc áo bông dày đang mặc, chị lần lượt gỡ bỏ áo quần và quần quanh mình đưa con bé xú, vòng từng vòng giống như một cái kén. Thế rồi tìm thấy được một miếng bao tải, chị trườn vào người và kiệt sức bên cạnh con.

Sáng hôm sau, một người phụ nữ lái xe đến gần chiếc cầu, chiếc xe bỗng chết máy. Bước ra khỏi xe và băng qua cầu, bà mẹ nghe một tiếng khóc yếu ớt bên dưới. Bà chui xuống cầu để tìm. Nơi đó bà thấy một đứa bé nhỏ xú, đói lả nhưng vẫn còn ấm, còn người mẹ đã chết cứng.

Bà đem đứa bé về và nuôi dưỡng. Khi lớn lên, cậu bé thường hay đòi mẹ nuôi kể lại câu chuyện đã tìm thấy mình. Vào một ngày lễ giáng sinh, đó là sinh nhật lần thứ 12, cậu bé nhờ mẹ nuôi đưa đến mộ người mẹ tội nghiệp. Khi đến nơi, cậu bé bảo mẹ nuôi đợi ở xa trong lúc cậu cầu nguyện. Cậu bé đứng cạnh ngôi mộ, cúi đầu và khóc. Thế rồi cậu bắt đầu cởi quần áo. Bà mẹ nuôi đứng nhìn sững sờ khi cậu bé lần lượt cởi bỏ tất cả và đặt lên mộ mẹ mình.

"Chắc là cậu sẽ không cởi bỏ tất cả - bà mẹ nuôi nghĩ - cậu sẽ lạnh cứng!" song cậu bé đã tháo bỏ tất cả và đứng run rẩy. Bà mẹ nuôi đi đến bên cạnh và bảo cậu bé mặc đồ trở lại. Bà nghe cậu bé gọi người mẹ mà cậu chưa bao giờ biết: "mẹ đã lạnh hơn con lúc này, phải không mẹ?" Và cậu bé oà khóc.

Tình Mẹ Bao La

Mẹ thương thương,

Con muốn viết một bài thơ để kính tặng mẹ, muốn viết một bài văn thật hay để kính dâng lên mẹ , nhưng mãi mãi đó chỉ là một giấc mộng con ấp ủ trong tim, và có lẽ chẳng bao giờ thực hiện được . Biết bao lần con đã viết, viết rồi lại xóa, trí óc con tràn ngập những lời muốn viết , muốn nói riêng cho mẹ nhưng vốn liếng từ ngữ của con quá nghèo nàn, tài viết văn của con quá kém cỏi , nên mãi mãi con không tài nào diễn tả được điều con muốn nói, muốn viết . Ngày mai là ngày Mothers' Day, tự dưng con muốn viết, viết riêng những dòng chữ để tặng Mẹ thương yêu, dù vẫn biết thơ con không hay, văn con không bay bướm, óng chuốt . Nhưng, mẹ đâu bao giờ chê những điều con đã viết với cả tấm lòng con, phải không mẹ

Mẹ, con muốn gọi mẹ cả vạn lần, dù chỉ để cho mẹ biết là con yêu mẹ , con sung sướng và hạnh phúc khi còn được ấp ủ trong tình thương bao la của mẹ . Có lẽ với mọi người xung quanh, con đã bước vào cái tuổi trưởng thành, đủ chín chắn để ý thức được những điều hay lẽ phải nên theo, và những điều xấu nên tránh . Có lẽ với mọi người, con đã đủ lớn để không cần sự chăm sóc , lo lắng của mẹ . Có lẽ với mọi người, con hết còn trong cái tuổi để mà xà vào lòng mẹ, làm nũng vùi vãnh mẹ những điều vặt vãnh . Vâng, có lẽ mọi người nghĩ đúng . Nhưng, có một điều, có lẽ mọi người không tài nào hiểu được , đó là dù con có lớn đến đâu , có đi đến bất cứ phương trời nào thì tấm lòng con cũng hướng về mẹ , mẹ muôn đời là một hình ảnh đẹp trong con, một hình ảnh mà con luôn gìn giữ trong tim. Mẹ , mẹ có biết, chúng con luôn hãnh diện với đời là chúng con có được một người mẹ tuyệt vời như mẹ. Con thật hạnh phúc khi được ấp ủ trong tình thương và sự săn sóc của mẹ , khi được mẹ dạy dỗ con từ cách đi đứng đến lời ăn tiếng nói, khi được mẹ khen cũng như khi mẹ la rầy, dù đôi khi con bị rầy oan, nhưng con không bao giờ trách mẹ cả, mẹ có biết không ? Có những lần con đã vô tình khiến mẹ buồn, những khi đó con đã thấy lòng con đau xót vô cùng, con tự trách con, con đã nhỏ những giọt nước mắt hối hận vì con đã làm mẹ buồn, con đã viết cho mẹ những lá thư thật là dài để xin lỗi mẹ, mong chuộc phần nào những lỗi của con, mẹ còn nhớ không hở mẹ ?? Có những lần con đã sung sướng khi thấy mẹ vui khi con được lãnh những phần thưởng và được mọi người vỗ tay khen ngợi . Mẹ có biết, khi đó con không sung sướng vì những tiếng vỗ tay, những lời khen của những người xa lạ, của thầy cô, mà con chỉ sung sướng , vui mừng vì con đã mang một niềm vui tặng mẹ, dù niềm vui của con quá nhỏ bé nếu đem so với tình mẹ cho con . Có những lần con từ trường về nhà, mệt mỏi vô cùng vì những bài vở chồng chất, vì những buổi học kéo dài lê thê suốt từ sáng đến sẩm tối, vì những xô đẩy, chen lấn trên xe bus, vì những trận gió lạnh buốt xương, nhưng khi về đến nhà, được thấy mẹ và nghe những lời mẹ ân cần hỏi han lo lắng, những sự mệt nhọc của con tan biến thật là nhanh. Có những lần con làm bài không được đúng như ý mong muốn, con đã tự cảm thấy xấu hổ vô cùng khi mẹ hỏi han về kết quả bài làm, con không muốn nói dối với mẹ, nhưng con cũng không muốn làm mẹ buồn lòng . Có những lần con thức thật khuya, hay dậy thật sớm để học bài thi, nhưng dường như mẹ còn thức khuya và dậy sớm hơn

cả con, để lo cho con những món ăn bồi bổ sức khỏe. Con đã cảm động lắm, dù con không bao giờ cảm ơn mẹ cả, nhưng có lẽ mẹ hiểu lòng con nhiều hơn là những lời con nói mà mẹ nhỉ. Có những tối con về trễ vì bài vở chưa xong, mẹ đã lo lắng thấp thòm, không an tâm mãi đến khi con bình yên về đến nhà, cất tiếng gọi mẹ, mẹ lo nhưng lại cố giấu không muốn cho con biết vì sợ con không an tâm học hành. Mẹ ơi, con thương mẹ vô cùng chính vì những sự tế nhị như thế đó mẹ ạ.

Có lẽ con đã quá sơ ý trong những lúc mẹ cảm thấy không khỏe trong người mà mẹ vì sợ tui con lo lắng nên cố giấu. Và chúng con thì lại quá vô tâm chỉ biết phá chọc nhau, đùa giỡn, cười nói mà quên không để ý thấy nụ cười của mẹ kém tươi hơn mọi ngày, giọng mẹ nghe yếu hơn mọi ngày. Và, dường như tui con chẳng biết săn sóc mẹ chu đáo như những khi mẹ lo cho tui con những khi có đứa nào bị cảm cúm. Con có thể đếm trên đầu ngón tay được những lần con săn sóc cho mẹ, nhưng những lần mẹ săn sóc cho con thì có lẽ không có một cái máy tính tối tân nhất trên đời này có thể đếm được. Giờ này con mới thấy thấm thía những lời trong bài hát "Lòng Mẹ" của nhạc sĩ Y Vân, con mới thấy thương xót cho những người bạn vì một lý do gì đó mà không được bàn tay của mẹ họ săn sóc, có lẽ những người bạn của con đã buồn lắm vì con hay vô tình kể cho họ nghe những sự săn sóc của mẹ, những sự săn sóc quá sức ân cần đôi khi khiến con bị bạn bè trêu chọc, đôi khi khiến con hơi thấy phiền phức, nhưng, mẹ ơi, con thật sự sung sướng khi còn được có mẹ ở bên con, còn được nghe tiếng mẹ cười, lời mẹ nói, còn được nghe những lời mẹ dạy dỗ, còn được ăn những món ăn mẹ nấu, còn được mặc những tấm áo len mà mẹ đã cặm cùi ngồi đan, còn được những tối quây quần bên mẹ nghe mẹ kể lại những kỷ niệm xa xưa thưở mẹ còn nhỏ, thưở bố mẹ mới quen nhau, hay thưở mà tui con còn nhỏ xíu, rồi mẹ lại kể từng tính xấu của mỗi đứa, cho tui con có dịp mà trêu chọc nhau chí chóe làm ầm ĩ cả nhà. Những ngày lễ Vu Lan, con đã hãnh diện, tự hào và sung sướng khi được hưởng niềm hạnh phúc để cài một bông hồng đỏ thắm lên ngực áo bên trái, phía trái tim con, để được nghe hoà thượng trụ trì thuyết pháp về tình thương bao la của mẹ. Có lẽ con còn quá trẻ con, mỗi khi có người bạn nào của con khen mẹ đẹp, mẹ tài, là con lại cười thật tươi, thật sung sướng, y như cái thưở mới chập chững vào trường vậy mẹ ạ. Mà dường như mẹ có một điểm chi thật đặc biệt khiến tất cả bạn bè của con, dù quen thân hay chỉ một vài lần gặp mẹ, đều nhớ đến mẹ và đôi khi, những người bạn phương xa của con gọi điện thoại thăm hỏi, họ đều hỏi thăm mẹ, con có kể cho mẹ nghe dù con biết chưa chắc mẹ đã nhớ được người bạn đó ra sao. Mà dường như mẹ có thật là nhiều ưu điểm mà con không có được, mẹ tài giỏi quá, khiến đôi khi con phải rên rỉ rằng sao mẹ giỏi quá nên con thật là ngu dốt, vụng về khi so sánh với mẹ.

Mẹ, còn muôn vàn lời con muốn nói, muốn viết, nhưng sao con quá vụng về khi tìm những từ ngữ để diễn tả lòng con, nhưng sao con thật là dốt quá, mẹ ơi, những gì con đã viết sao chẳng nói lên hết được những điều con đang nghĩ, nhưng có lẽ mẹ hiểu con nhiều hơn những gì mẹ đọc, đúng không mẹ,

con tin tưởng như thế vì mẹ là mẹ của con mà. Mẹ, con muốn gọi mẹ hoài hoài, muốn mẹ luôn vui vẻ và sung sướng, nhưng dường như ngoài những niềm vui con có thể kính tặng mẹ qua những lần con được thưởng , hay được người ta khen thì con cũng đã nhiều lần làm mẹ buồn, có khi mẹ phải khóc vì con, dù lòng con thật sự không muốn . Con biết mẹ luôn luôn thương yêu chúng con, và luôn tha thứ cho chúng con dù chúng con có phạm lỗi chi đi nữa, nhưng, con cũng mong nói với mẹ điều này: Con yêu mẹ vô cùng, yêu mẹ với một tình yêu không có thứ gì so sánh được, dù con không nói ra bằng lời, nhưng mỗi điều con làm, con đều mong mẹ vui, không bao giờ muốn mẹ phải buồn. Và, con hạnh diện được có một người mẹ như mẹ , mẹ ạ!

Con của Mẹ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>